

SHREK TÍMEA

KEZDET

Éjjelre akár mínusz húsz fokot is ígértek. Jól fel kellett öltöznöm, hiszen az újévet a városi fenyő alatt terveztük köszönteni. Kevés sminkelés, majd a hetekkel előre kiválasztott ruha felvétele után már indulhattunk is.

Gyalog mentünk. Közben a hó is elkezdett esni, de ez egyáltalán nem zavart. Vidáman csúsztunk végig az aszfalton, négyen lányok, egymás után, mint a kislibák. A ház, amit béreltünk, kissé messze volt a város főterétől, gyalog úgy félórányra. Tőlem is körülbelül ennyi időbe telt odáig eljutni. Magunkhoz vettünk kevés szívmelegítőt és örültünk, hogy egyáltalán elengedtek minket otthonról. Ez volt az első szilveszterem, amit nem a családommal töltöttem, hanem a barátaimmal.

Péter bácsi nyitott kaput, aki már akkor bűzlött az alkoholtól. Ő adta bérbe nekünk a kétemeletes téglaházat, ami még csak félig volt készen. De nekünk a célra tökéletesen megfelelt. Beléptünk, majd a táskákból kipakolt holmik közül két üveg itókát és egy tálca süteményt nyújtottam oda.

– Ezt magának hoztuk. Egészségére!

– Köszönöm. Ha valami gond van, itt leszek az utca végén a testvéremnél, ott ünnepelünk.

El sem köszöntünk, annyira vártuk, hogy elkezdődjön a féktelen őrjengés. Lassan mindenki megérkezett. Az alkohol és a zene kábulatában vésszesen közeledett az éjféli. Tizenegy óra körül valaki szólt, hogy menjünk ki az utcára, mert jön az ukrán újév, nézzük meg a tűzijátékot.

Hatalmas durranások és színes hullócsillagok sora követte egymást, az egész utcát bevilágította. Örömben táncot jártunk és énekeltünk. Hógolyókat gyúrtunk és dobálóztunk. Éppen egy hatalmas támadás elől menekültem, mikor megbotlottam, aztán elestem. Oldalra pillantva láttam, hogy egy fekete kabátban fekszik valaki a földön.

– Részeg bolond! – kiáltottam fel, majd dühösen folytattam a csatát.

Eltelt egy óra, a tizenkettőhöz már a főtéren számoltunk vissza. Hangoosan kiabáltuk, hogy három, kettő, egy. Aztán himnuszt énekeltünk. Pezsgőbontás. Visszatértünk a házhoz. Reggelig tartott a zene és a tánc.

Délelőtt tíz óra körül pakolni kezdtünk. Elindultam az utca végére, Péter bácsiért. A kaput elhagyva arra a helyre pillantottam, ahol előző este elestem. Nem volt nyoma, csak két összetört üveg és egy tálca.

Péter bácsi testvére már jött velem szemben az utcán.
– Megfagyott. – ennyit mondott, és én mindent értettem.

NYIKOLKA

Hosszú, virágmintás körmével megkopogtatta az ablakot.
– Szabad? Nyulat keresem.

A döbbenet keresztülhasított a társaságon. Minden szempár egy irányba meredt, az elfojtott nevetés sikoltott a csöndben.

– Nyúl nincs itt. Nem is lesz.

***

Németországban vásárolt kalapját gondosan végigsimította, hogy minden a levegőben szálló pihétől megszabadítsa. Körbeforgatta, minden oldaláról ellenőrizte, elégedetten visszahelyezte fejére, majd megjegyezte, milyen jól is áll neki.

– Nyikolka nem keresett? – kérdezte.

– Ő meg ki? – kapta válaszul.

***

Nyikolka homár volt. Nem. Nem az az egyszerű tengeri ollós állatka, amelyik az akvárium alján várja, hogy egy kellemes nyári estén, vajjal és mediterrán fűszerekkel ízesített vacsora lehessen. Nyikolka ennél sokkal több. Ad a külsőségekre. Gondosan viszi fel a napi festéket kissé lötytyedt szemhéjára, majd alul s fölül egyenletesen kontúrozza szemét, ezután pillát pödör, kevés szájfény, és végül az alapozó, ami semmit sem takar el ádámcsutkájából. Festett fekete haja fésűt régen láthatott, mert a nyaka tövében madárfészek gyűlt össze, hiába próbálta a füle mögé tenni, így láthatóvá vált a fül-szörzete is. Zselézett műkörme jó manikűrösre utal, bár egy epilátort beszerezhetne, mert férfias kézfejen elhanyagolt szőrszálak merednek az ég felé.

Ez ő.

***

Az égett gumiabroncs szaga átjárta az utakat. Két rendőrautó sietett a kínai nagy fal alá, az utasok kiszálltak. Őt jól megtermett fiatalember, állig felfegyverkezve szállt ki belőle. Lassú léptekkel haladtak a bejárat felé, majd váratlanul megtorpantak.

A látvány nem volt kellemes, de a tömegverekedést nem öt fakabátnak kell megoldania, bármekkora kigyúrt vadállatok is.

Feltérképezve a helyzetet, sarkon fordultak, beszálltak az autóba és elhajtottak.

A helyi lakók összekaptak. Már Kijevben megtanulták, hogyan oldják meg az emberek a problémákat, így úgy döntöttek, a csendes várossal is megosztják ezt a mérhetetlen tudást. Vasvillát, fejszét, husángokat ragadva megrendezték a saját euROMAjanjukat.

***

Jelenlegi adatok szerint egy halottja, két súlyos sérültje és két tucatnyi sebesültje van az incidensnek.

Nem megerősített források szerint az eseményeket a két helyi lakos perpatvara (L. Nyikolka és H. József) okozta. A feltevések szerint L. Nyikolka megcsalta élettársát

A FELISMERÉS

Egyre közelebb lépett hozzám. Minden mozdulatából tudtam, mit akar. Elfordítottam a fejem, hangosan nevetni kezdtem. Őrülnék éreztem magam, szabadnak. Bármit megtehettem. Nem egy szerepből adódóan. Tiszta szívből, önfeledten, olyan mélyről, hogy már egészen elfelejtettem, milyen is az, amikor tényleg öröm tölt el. Annyi szenvedés, annyi hazugság után még mindig kételkedtem magamban. Nem hittem, hogy én tényleg én lehetek, és senki sem vet meg érte. Amikor nem adják parancsba, hogy viselkedjek, miközben egyszerűen csak boldog vagyok. Sehol egy könnycsepp, amit akaratlanul ejtek, mert fáj. Fáj minden részem, kétségbe vagyok esve, hogy mihez is kezdjek, hogyan feleljek meg másoknak. Nem gondolkozom a világon, nem akarok jobb lenni, nem akarok elvárások alkotta bábu lenni. Nem akarok... nem akarok semmit, csak nevetni. Hangosan. Forogni, játszani és tovább nevetni

Megfogta a kezem.

- Miért nevetsz ki?
- Nem nevetlek.
- Azt teszed.
- Csak boldog vagyok. Tán nem szabad?

Azzal igyekeztem kiszabadulni karjai közül, de erősebb volt nálam. A falhoz szorított, már mindkét kezem erősen markolta és egy mozdulattal a hátam mögé tekerte őket.

- Szabadulj ki.
- De nem engeded.
- Engedem.
- Fogod a kezem. Engedd el.
- Hagyj itt.
- Engedd el.
- Te nem is akarsz menni.
- Te meg nem akarod, hogy elmenjek.
- Akkor maradj.

***

A nyalókától jobb kedvre szoktam derülni, de hiába ettem meg négyet, csak rosszabb lett. Nem elég, hogy csokoládésat kaptam, amit nem szeretek, de a pálcikája is papírból volt, tele ment vele a fogam. Az utolsót nem bírtam teljesen megenni, a közelben lévő bokor alá hajítottam. Vártam, mikor rohan oda egy kóbor kutya és kapja fel. A kutyák nem is szeretik az édességet. Normál esetben én sem, de ez más. A cigit valahogy nem kívántam.

Csak mentem előre, néztem az út szélét. Nem volt járda. Eldugott, kacsaringós utca, autók nem járnak arrafelé, nem kellett félnem, hogy sáros leszek. Senki sem jött velem szemben. A tócsák még ebben a borús időben is fénylettek. Késztetést éreztem arra, hogy belelépjek. Csak egybe és csak egy kicsit. Úgy, mint amikor gyerek voltam. Hiába mondta édesanyám, hogy ne csináljam, de az a bizsergés, ami a gyomromban keletkezett rossz-ság közben, jó érzés volt. Most is ezt éreztem. Régen elfelejtett dolog, azt hittem, soha többé nem fogom újra átélni. Beleléptem. Még mindig jó volt. Lassan sétáltam tovább. A tócsák egyre vonzóbbak voltak, mindegyiket meghódítottam. Nevettem. Hangosan. Az egyik kapu kinyílt és egy nő gyermekével kilépett rajta. A kislány úgy négyéves lehetett. Hosszú, deré-
kig érő, göndör sötét haja, és nagy, csillogó barna szemei voltak. Rám

nézett, elmosolyodott, majd hangosan kacagott. Az anyja sokáig bíbelődött a zárral. A csöplány elindult felém. A tócsa közepén álltam. Bátran lépett a vízbe, még hangosabban kacagott, olyan csicsergő hanggal. Megfogta a kezem. Leguggoltam hozzá.

– Nem szabad a pocsolóba lépni!

– Dehogynem. Te is itt vagy.

A szemébe néztem. Rájöttem, hogy ők én vagyok.

